

LBRIS

We know
books

Rudyard Kipling

Cartea junglei

Ediție completă

Traducere și note: Andrei Covaciu

Ilustrații: Șerban Andreescu

București, 2024

The Jungle Book
© 1894, Rudyard Kipling

© 2024, Didactica Publishing House, România
Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări
nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.
Editor: Florentina Ion
Traducere și note: Andrei Covaciu
Redactor: Alina Perța
Corector: Eugenia Oprea
DTP: Simona Bănică

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București
Informații și comenzi: tel./fax: 021 410.88.14; 021 410.88.10
email: office@edituradph.ro
www.edituradph.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIPLING, RUDYARD

Cartea junglei / Rudyard Kipling ; trad. și note: Andrei Covaciu ; il.: Șerban
Andrescu. - Ed. completă. - București : Didactica Publishing House, 2024
ISBN 978-606-048-724-1

I. Covaciu, Andrei (trad. ; note)

II. Andrescu, Șerban (il.)

821.111

Cuprins

FRĂȚII LUI MOWGLI	7
<i>Cântecul de vânătoare al Haitei Seeonee</i>	50
VÂNĂTOAREA LUI KAA	53
<i>Cântecul de drum al neamului Bandar-Log</i>	107
TIGRUL! TIGRUL!	111
<i>Cântecul lui Mowgli</i>	147
FOCA ALBĂ	151
<i>Lukannon</i>	193
„RIKKI-TIKKI-TAVI“	197
<i>Cântarea lui Darzee</i>	230
TOOMAI AL ELEFANȚILOR	233
<i>Shiva și Lăcusta</i>	273
SLUJITORII REGINEI	277
<i>Parada animalelor din tabără</i>	311

FRAȚII LUI MOWGLI

Când Rann, pasărea de pradă, pe nesimțite
Aduce noaptea ce liliacul Mang eliberează,
Cornutele-s în țarcuri, bine adăpostite,
Căci până-n zori suflarea junglei este trează.
Acesta-i al mândriei ceas și al puterii:
Al ghearelor, al colților și-al sfâșierii.
O, ascultați chemarea! Succes la vânătoare!
A Junglei Lege rămână-n veac dăinuitoare!

Cântec de noapte în junglă

Se făcuse ora șapte în seara aceea fierbinte care se lăsase peste munții Seeonee când Tata Lup s-a trezit după obișnuita odihnă din timpul zilei, începând să se scarpine, să caște și să-și întindă labele una după alta, ca să scape de amorțeala care i se strecurase până în tecile ghearelor. Mama Lup își ținea protector botul mare și cenușiu peste cei patru pui rostogoliți pe pământ, care scânceau întruna, în vreme ce luna își strecura razele pe gura peșterii care găzduia familia lor.

— Mrrr.., a făcut Tata Lup. Iar a sosit vremea să plec la vânătoare – și chiar a dat să se repeadă la vale, când o umbră micuță, însoțită de o coadă stufoasă, a trecut pragul peșterii.

— Norocul fie cu tine, o, Mare Căpetenie a Lupilor. Fie ca și nobilii tăi pui să aibă parte de noroc și de niște colți cât mai albi. Fie ca ei să nu uite niciodată de flă-mânzii acestei lumi.

Cel care vorbise așa era șacalul Tabaqui – zis și Linge-blide. Lupii din India îl disprețuiau pe Tabaqui pentru că făcea tot felul de șotii, umblând cu vorba sau înfulecând zdrențele și bucățile de piele aruncate de săteni la gunoi. De asemenea, lupii se cam temeau de el, întrucât Tabaqui, mai mult decât oricine altcineva în întreaga junglă, putea să-și piardă mințile dintr-o clipă în alta, uitând de frică și începând să alerge printre copaci, mușcând toate animalele întâlnite în cale. Până și tigrul se ascundea atunci când pe micuțul Tabaqui îl apucau pandaliile, întrucât nebunia este cea mai oribilă boală de care poate suferi un animal sălbatic. Noi îi zicem hidrofobie, însă vietățile din junglă îi spun *dewanee* – adică „nebunia” – și fug de aceasta rupând pământul.

— Intră, atunci, și aruncă o privire, i-a spus Tata Lup pe un ton bățos. Dar să știi că nu avem niciun strop de mâncare.

— Pentru un lup, probabil că nu, a spus Tabaqui, însă pentru un sfrijit ca mine până și un os uscat la soare reprezintă un ospăț. Cine suntem noi, Gidur-log [șacalii], să facem mofturi?

Spunând aceasta, Tabaqui s-a strecurat până în fundul peșterii, acolo unde a găsit un os de țap cu puțină carne pe el, punându-se imediat să-i roadă, fericit, unul dintre capete.

— Mii de mulțumiri pentru această tratație, a spus el, lingându-se pe buze. Cât de frumoși sunt nobilii tăi pui! Cât de mari le sunt ochii! Cât sunt de fragezi! Ce-i drept, ar fi trebuit să-mi aduc aminte că odraslele regești sunt niște ființe desăvârșite de cum își fac apariția pe această lume.

Tabaqui știa prea bine cât nenoroc pot aduce laudele aduse unor copii de față cu aceștia. Șacalul părea însă mulțumit de privirile neliniștite ale părinților puilor.

Tabaqui a rămas o vreme nemișcat, savurându-și mica răutate, apoi a continuat pe un ton disprețuitor:

— Marele Shere Khan și-a mutat terenul de vânătoare. Mi-a zis că luna viitoare va vâna prin acești munți.

Shere Khan era tigru care trăia pe malul râului Waingunga, la vreo douăzeci de mile de peștera lupilor.

— Dar nu are niciun drept! a protestat Tata Lup supărat. Legea Junglei spune cât se poate de limpede că nu are dreptul să-și schimbe sălașul fără să avertizeze celelalte animale din vreme. Apariția lui va băga în sperieți tot vânatul pe o rază zece mile..., iar eu, în perioada aceasta, sunt nevoit să vânez de două ori mai mult.

— Mama lui nu l-a poreclit Lungri [Șchiopul] fără motiv, a comentat Mama Lup în șoaptă. A șchiopătat de un picior de când a făcut primii pași, acesta fiind și motivul pentru care nu vânează decât animale domestice. Sătenii de pe malul Waingungăi sunt foc și pară pe el. Iar acum vrea să-i supere și pe sătenii *noștri*? Păi, vor începe să răscolească jungla în vreme ce el se va afla departe, iar noi și puii noștri vom fi nevoiți s-o luăm la fugă de cum oamenii vor începe să dea foc ierburilor. Pentru asemenea „servicii“ i-am putea fi recunoscători lui Shere Khan!

— Să-i transmit recunoștința voastră? a întrebat, ipocrit, Tabaqui.

— Afară! i-a retezat-o Tata Lup. Ieși afară și vânează împreună cu stăpânul tău. Ai făcut suficient rău pentru o singură noapte!

— Mă duc, mă duc, a răspuns Tabaqui cu glas moale. Doar îl auziți și voi pe Shere Khan cum se strecoară prin desiș, așa că poate nici nu va mai fi nevoie să-i transmit personal mesajul vostru.

Tata Lup și-a ciulit urechile auzind dinspre valea întunecată, străbătută de un pârâiaș, mârâielile seci, nemulțumite, aproape cântate, ale unui tigru care nu reușise să vâneze nimic și căruia nu-i păsa că, în felul acesta, toată jungla va afla de eșecul lui.

— Ce idiot! a exclamat Tata Lup. Să-și înceapă noaptea făcând atâta larmă! Oare își imaginează că țapii noștri sunt la fel de grași precum tăurașii lui de pe malul Waingungăi?

— Ssst. În noaptea asta, el nu vânează nici tăurași, nici țapi, a intervenit Mama Lup, ci oameni.

Între timp, mârâitul tigruului devenise un fel de tors care părea să vină de pretutindeni – genul de zgomot care îi neliniștea pe tăietorii de lemne și pe cei care dormeau sub cerul liber și care, uneori, îi făcea pe oameni să fugă drept în ghearele tigruului.

— Oameni! a pufnit Tata Lup, dezvelindu-și colții lui albi. Brrr! Oare nu există suficiente găze și broaște în mlaștini? Chiar trebuie să mănânce carne de om – și-ncă pe terenul nostru de vânătoare?

Legea Junglei, care niciodată nu orânduiește ceva fără temei, le interzicea fiarelor să mănânce carne de om, cu excepția cazului în care puii acestora trebuiau să învețe cum să ucidă, iar aceasta numai dacă totul se petrecea în afara terenului de vânătoare al Haitei. Adevăratul motiv al acestei legi era acela că, mai devreme sau mai târziu, uciderea unui om se solda cu sosirea unor oameni albi, înarmați cu puști și călărind pe elefanți, însoțiți de sute de oameni cafenii înarmați cu gonguri, rachete și torțe. În timpul unor astfel de incursiuni, toate animalele din junglă aveau de suferit. Motivul pe care îl invocă fiarele este acela că omul este cea mai slabă și mai lipsită de apărare ființă din câte există, uciderea acestuia reprezentând un act lipsit de sportivitate. Se mai zicea – și nu fără temei – că fiarele care se înfruptă cu carne de om se umplu de râie și își pierd dinții.

Torsul acela a devenit, dintr-odată, mai sonor, încheindu-se cu un răget – „Aaarh!” – tipic unui tigru care se năpustește asupra prăzii.

A urmat un geamăt nefiresc pentru un tigru, dar pe care nu putea să-l fi slobozit decât Shere Khan.

— A ratat prada, a comentat Mama Lup. Ce s-a întâmplat?

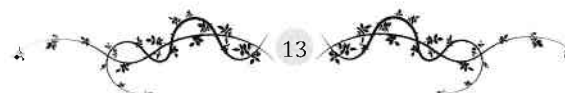
Tata Lup a făcut grăbit câțiva pași, auzindu-l pe Shere Khan bombănind și gemând furios, în vreme ce se tăvălea prin iarbă.

— Idiotul a sărit în focul tăietorilor de lemne și și-a ars labele, a spus Tata Lup cu un mârâit. E și Tabaqui cu el.

— Cineva se apropie de noi dinspre vale, a spus Mama Lup ciulindu-și o ureche. Fii pe fază!

Tufele care formau desișul din apropiere au început să foșnească ușor. Tata Lup s-a proptit pe labele din spate, pregătindu-se să se năpustească asupra intrusului. Dacă ați fi fost martorii acestei scene, ați fi văzut ceva, pur și simplu, extraordinar. Lupul s-a oprit la jumătatea saltului, pentru că apucase să țâșnească înainte de a zări la ce anume se repezea, străduindu-se apoi să bată în retragere. Drept consecință, s-a înălțat vreo patru-cinci picioare în aer, aterizând aproape de locul din care țâșnise.

— Un om! a exclamat el. Un pui de om. Privește!

Chiar în fața lui, ținându-se de o creangă joasă, stătea în picioare un copil cafeniu care abia dacă putea să umble. Era cea mai plăpândă și mai plină de gropițe ființă care se apropiase vreodată de peștera unui lup pe timp de noapte. Țâncul s-a uitat în ochii lupului și a început să râdă.

— E un pui de om? a întrebat Mama Lup. Eu nu am mai văzut niciodată unul. Adu-l aici.

Un lup obișnuit să-și care puii poate, la nevoie, să prindă cu botul un ou fără să-l spargă, așa că, deși Tata Lup îl prinsese pe copil de spate cu colții, pielea acestuia nu suferise nici măcar o zgârietură în clipa în care țâncul a fost depus printre pui.

— Vai, cât este de micuț! Cât de golaș... și cât de îndrăzneț! a exclamat Mama Lup cu glas moale.

Copilul a început să se înghesuie printre puii de lup, căutând să se lipească de blana caldă a acestora.

— Hei! Știe și să sugă, la fel ca ceilalți. Deci așa arată un pui de om. Ce crezi, a mai existat vreun lup care să se poată mândri cu un pui de om rătăcit printre copiii lui?

— Am mai auzit, însă așa ceva nu s-a petrecut niciodată în Haita noastră și nici de când sunt eu viu, a răspuns Tata Lup. Nu are pic de blană și pare atât de plăpând! L-aș putea ucide doar atingându-l cu o labă.

Cu toate acestea, mă privește drept în ochi și nu pare speriat defel!

Deodată, lumina lunii a încetat să se mai strecoare pe gura peșterii, aceasta fiind acum astupată de capul pătrășos și de umerii largi ai lui Shere Khan. Tabaqui, aflat în urma lui, scheuna de zor:

— Stăpâne, stăpâne, aici a intrat!

— Shere Khan ne face o mare onoare, a spus Tata Lup politicoș, însă privirea îi trăda o supărare adâncă. De ce anume are nevoie Shere Khan?

— De vânatul meu. Un pui de om a luat-o în direcția aceasta. Părinții lui au fugit. Dă-mi-l.

Prin urmare, Shere Khan chiar sărise în focul aprins de tăietorii de lemne, așa cum bănuise Tata Lup, iar acum era furios din pricina durerii provocate de laba pârilită.

Tata Lup însă știa că gura peșterii era mult prea îngustă pentru un tigru. Chiar dacă își strecurase capul înăuntru, Shere Khan vedea deja că trebuia să-și țină labele din față lipite. Se simțea asemenea unui om care ar fi încercat să se bată cu cineva în interiorul unui butoi.

— Lupii sunt un Popor Liber, a răspuns Tata Lup. El nu primesc ordine decât de la Șeful Haitei, nu de la

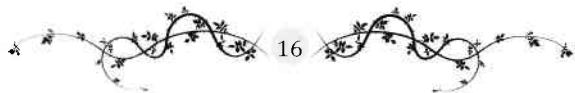
te miri ce ucigaș de vite cu blana dungată. Puiul de om ne aparține – îl putem și ucide, dacă așa vom alege să facem.

— Alegeți, nu alegeți... ce mă interesează pe mine? Dar de ce vorbim despre alegerile voastre? În numele taurului pe care l-am ucis, crezi că am de gând să stau cu botul vârât în bârlogul vostru de cotarle, cerând ceea ce mi se cuvine? Bagă de seamă – cel cu care stai de vorbă sunt eu, Shere Khan însuși!

În clipa următoare, răgetul tigrlui a zguduit interiorul peșterii cu tăria unui tunet. Mama Lup s-a desprins brusc de puii ei, țâșnind în față, ochii ei, asemenea unor luni verzi lucind în întuneric, pironindu-se asupra ochilor arzători ai lui Shere Khan.

— Iar tu bagă de seamă – căci cea care îți răspunde este Raksha [Demonul] însăși! Puiul de om îmi aparține, Lungri – este al meu și numai al meu. Și nu va fi ucis. Va trăi, va alerga și va vâna împreună cu Haita – iar la urmă, bagă de seamă vânător de plevușcă și broaște și ce ești, te va vâna *pe tine!* Iar acum pleacă de aici, ori, în numele *sambhurului*¹ pe care l-am ucis – căci eu nu mănânc carne de vită flămândă –, îți promit că te vei

¹ Cerboaică de dimensiuni mari (n.red.).

întoarce la mama ta mai pârlit și mai șchiop decât a fost vreodată vreun animal din junglă! Pleacă odată!

Tata Lup se uita la ea uluit. Aproape că uitase ziua în care o câștigase pe Mama Lup în luptă dreaptă, învingând alți cinci pretendenți, când ea ieșea la vânătoare împreună cu Haita, nu degeaba căpătându-și porecla de Demonul. Shere Khan ar fi putut să-l confrunte pe Tata Lup, însă nu și pe Mama Lup, știind că, în locul în care se afla în clipa aceea, ea se afla în avantaj și s-ar fi luptat până la moarte. Așa că tigrlul a bătut în retragere, leșind, cu un mârâit nemulțumit, din buza peșterii. În clipa în care s-a simțit în siguranță, a strigat în urma lui:

— Câinele latră printre ostrețe, însă eu zic să așteptăm să vedem ce părere va avea Haita când va afla că ați adoptat un pui de om. Nu uitați că acesta îmi aparține și, în cele din urmă, tot îmi va ajunge între colți, hoțomanii cu coada stufoasă ce sunteți!

Mama Lup s-a trântit gâfâind lângă puii ei, moment în care Tata Lup i s-a adresat pe un ton plin de gravitate:

— Măcar atâta dreptate are Shere Khan: puiul de om va trebui prezentat Haitei. Chiar și așa, ai de gând să-l păstrezi, Mama Lup?

— Îl voi păstra! a răspuns lupoaica cu un geamăt. A venit la noi gol pușcă, singur și lihnit de foame – și,

cu toate acestea, nu s-a temut defel! Uită-te și tu cum l-a împins pe unul dintre puii noștri ca să-și facă loc. Iar măcelarul acela șchiop l-ar fi ucis, apoi ar fi fugit pe malul Waingungăi în vreme ce sătenii ar fi început, răz-bunători, să ne scormonească bârlogurile! Mă întrebi dacă-l voi păstra? Păi, sigur că-l voi păstra. Stai cuminte, brotăcelule, pentru că Mowgli [Broască]² te voi numi de acum înainte. Va veni vremea în care îl vei vâna pe Shere Khan exact așa cum te-a vânat el pe tine!

— Dar ce va spune Haita? a insistat Tata Lup.

Legea Junglei spune cât se poate de limpede că orice lup poate, după ce se însoară, să se retragă din Haita căreia îi aparține, însă, de cum puii lui ajung suficient de mari ca să se țină pe propriile picioare, tatăl trebuie să-i aducă în fața Sfatului Haitei, care se întrunește de obicei o dată pe lună, pentru ca lupii să îi poată identifica. După această inspecție, puii sunt liberi să hălăduiască pe unde își doresc. Până în ziua în care un pui vânează primul său țap, niciun lup din Haită nu are dreptul să-l ucidă. Pedepsa pentru așa ceva este

² Povestea spune că numele Mowgli înseamnă „broască”, descriind lipsa de blană. Kipling a afirmat mai târziu: „Mowgli este un nume pe care l-am inventat. Nu înseamnă «broască» în nicio limbă pe care o cunosc” (n.red.).

moartea, cu condiția ca ucigașul să poată fi descoperit. Dacă stați să vă gândiți puțin, legea este dreaptă.

Tata Lup a așteptat până în ziua în care puii lui au început să zburde, iar, în prima noapte în care s-a întrunit Sfatul Haitei, i-a luat, dimpreună cu Mowgli și cu Mama Lup, la Piatra Sfatului – un vârf de deal acoperit cu pietre și bolovani, suficient de spațios ca să adăpostească la nevoie o sută de lupi. Akela, marele Lup Singuratic Cenușiu, care conducea întreaga Haită mulțumită puterii și înțelepciunii cu care era înzestrat, stătea tolănit pe piatra lui preferată, în dreptul lui fiind adunați peste patruzeci de lupi de toate mărimile și culorile, de la bătrânii a căror blană semăna cu cea a hursucilor și care puteau vâna un țap fără ajutorul nimănui, la cei negri, în vârstă de trei ani, care doar se credeau capabili de o astfel de ispravă. Lupul Singuratic le era șef de un an încheiat. În tinerețe, picase de două ori în capcanele puse de oameni, iar o dată fusese bătut până când își pierduse răsuflarea, oamenii crezând că reușiseră să-l omoare. Prin urmare, șeful Haitei cunoștea prea bine obiceiurile și năravurile oamenilor.

La Piatra Sfatului se vorbea puțin. Puii se tăvăleau, rostogolindu-se unii peste alții în mijlocul cercului format din părinții lor. Din când în când, câte unul dintre